

Audiència. L'Any de la Fe. Les etapes de la Revelació

Audiència del Papa Benet XVI del 12 de desembre: “El que il·lumina i dóna sentit ple a la història del món i de l’home comença a brillar a la gruta de Betlem, és el Misteri que contemplarem d’aquí a pocs dies per Nadal: la salvació que es realitza en Jesucrist.” (Benet XVI)

09/01/2013

Benvolguts germans i germanes,

En l'última catequesi he parlat de la Revelació de Déu, com a comunicació que ell fa d'ell mateix en el seu disseny de benevolència i d'amor.

Aquesta Revelació de Déu s'insereix en el temps i en la història dels homes: història que es converteix en «lloc on podem constatar l'acció de Déu a favor de la humanitat. Ell ens atrapa en allò que per a nosaltres és més familiar i fàcil de verificar, perquè constitueix el nostre context quotidià, sense el qual no aconseguirem comprendre'ns» (Joan Pau II, Enc. *Fides et ratio*, 12).

L'evangelista sant Marc —com hem escoltat— relata, en termes clars i sintètics, els moments inicials de la predicació de Jesús: «S'ha complert el temps i el regne de Déu és a prop» (Mc 1, 15). El que il·lumina i dona sentit ple a la història del món i de l'home comença a brillar a la gruta

de Betlem, és el Misteri que contemplarem d'aquí a pocs dies per Nadal: la salvació que es realitza en Jesucrist.

En Jesús de Natzaret Déu manifesta el seu rostre i demana la decisió de l'home de reconèixer-lo i seguir-lo. El fet que Déu s'hagi revelat en la història per entrar en relació de diàleg d'amor amb l'home, dóna un nou sentit a tot el camí humà. La història no és un simple anar passant dels segles, anys, dies, sinó el temps d'una presència que li dóna ple significat i obre a una esperança sòlida.

On podem llegir les etapes d'aquesta Revelació de Déu? La Sagrada Escriptura és el lloc privilegiat per a descobrir els esdeveniments d'aquest camí, i voldria —una vegada més— invitar a tots, en aquest Any de la fe, a agafar amb més freqüència la Bíblia per llegir-la i meditar-la i

prestar més atenció a les lectures de la missa dominical. Tot això constitueix un aliment preciós per a la nostra fe.

Llegint l'Antic Testament veiem que les intervencions de Déu en la història del poble que ha elegit i amb el qual ha establert una aliança, no són esdeveniments que passen i cauen en l'oblit, sinó que es converteixen en *memòria*, constitueixen la *història de salvació* mantinguda viva en la consciència del poble d'Israel a través de la celebració dels esdeveniments salvadors.

Així, en el llibre de l'Èxode, el Senyor indica a Moisès que celebri el gran moment de l'alliberament de l'esclavatge d'Egipte, la Pasqua jueva, amb aquestes paraules: «Tingueu aquest dia com un memorial i celebren-lo amb una festa de pelegrinatge en honor del Senyor. És

una institució perpètua. Totes les generacions l'han de celebrar» (12, 14). Per a tot el poble d'Israel recordar el que Déu ha fet es converteix en una mena d'imperatiu permanent, per tal que el pas del temps estigui marcat per la memòria viva dels esdeveniments passats, que així formen, dia rere dia, novament la història i romanen presents.

En el llibre del Deuteronomi, Moisès es dirigeix al poble dient: «Estigues atent i mira bé de no oblidar mai els fets que els teus ulls han contemplat. Que durant tota la vida no se t'esborrin de la memòria: fes-los conèixer als teus fills i als fills dels teus fills» (4, 9). I així també ens diu a nosaltres: «Mira bé perquè no oblidis les coses que Déu ha fet amb nosaltres.» La fe és alimentada pel descobriment i el record del Déu que és sempre fidel, que guia la història i és el fonament segur i estable sobre el qual construir la pròpia vida.

També el cant del Magníficat que la Mare de Déu eleva a Déu, és un exemple altíssim d'aquesta història de Salvació, d'aquesta memòria que té present l'obrar de Déu. Maria exalta l'obrar misericordiós de Déu en el camí concret del seu poble, la fidelitat a les promeses d'aliança fetes a Abraham i la seva descendència; i tot això és memòria viva de la presència divina que mai no falla (cf. *Lc* 1, 46-55).

Per a Israel, l'Èxode és l'esdeveniment històric central en què Déu revela la seva poderosa acció. Déu allibera els israelites de l'esclavitud a Egipte, perquè puguin tornar a la Terra Promesa i adorar-lo com l'únic Déu veritable. Israel no es posa en marxa per a ser un poble com els altres —per tenir també ell una independència nacional— sinó per a servir Déu en el culte i en la vida, per a crear per a Déu un lloc on l'home estigui en obediència a ell, on

Déu estigui present i sigui adorat en el món i, naturalment, no sols per a ells, sinó per a testimoniar-lo enmig d'altres pobles.

La celebració d'aquest esdeveniment és un fer-lo present i actual, perquè l'obra de Déu no falla. Ell té fe en el seu disseny d'alliberament i encara el segueix, perquè l'home pugui reconèixer i servir el seu Senyor i respondre amb fe i amor a la seva acció. Llavors Déu es revela a ell mateix no sols en l'acte primordial de la creació, sinó entrant en la nostra història, en la història d'un petit poble que no era ni el més nombrós, ni el més fort.

I aquesta revelació de Déu, que va endavant en la història, culmina en Jesucrist. Déu, el Logos, la Paraula creadora que és a l'origen del món, s'ha encarnat en Jesús i ha mostrat el veritable rostre de Déu. En Jesús es compleix tota promesa, en ell es

dóna el cimbal de la història de Déu amb la humanitat.

Quan llegim el relat dels dos deixebles en camí cap a Emmaús, narrat per sant Lluc, veiem com emergeix de manera clara que la persona de Crist il·lumina l'Antic Testament, tota la història de la Salvació i mostra el gran signifi unitari de dos Testaments, mostra el camí de la seva unitat. Jesús, de fet, explica als dos viatgers perduts i desil·lusionats que és el compliment de tota promesa: «Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les Escripures que es refereixen a ell» (24, 27).

L'Evangelista relata l'exclamació dels dos deixebles després d'haver reconegut que aquell company de viatge era el Senyor: «¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins

nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?» (v. 32).

El Catecisme de l'Església catòlica resumeix les etapes de la revelació divina: Déu ha invitat l'home, des del principi, a una comunió profunda amb ell, i fins i tot quan l'home, per la seva desobediència, perd la seva amistat, Déu no l'abandona al poder de la mort; al contrari, li ofereix moltes vegades la seva aliança.

El Catecisme recorre el camí de Déu amb l'home des de l'aliança amb Noè després del diluvi fins a la crida d'Abraham a sortir de la seva terra per fer-lo pare d'una multitud de pobles. Déu constitueix Israel com el seu poble, a través de l'Èxode, l'aliança del Sinaí i el do, per mitjà de Moisès, de la Llei per ser reconegut i servit com l'únic Déu viu i veritable. Amb els profetes, Déu condueix el

seu poble a l'esperança de la Salvació.

Coneixem —a través d'Isaïes— el «segon Èxode», el retorn de l'exili de Babilònia a la terra pròpia, la refundació del poble, en el mateix temps, però molts es queden en la dispersió i així comença la universalitat d'aquesta fe. Al final no s'espera ja només un rei, David, un fill de David, sinó un «Fill de l'home», la salvació de tots els pobles. Es fan encontres entre les cultures, primer amb Babilònia i Síria, després també amb la multitud grega.

Així veiem com el camí de Déu s'eixampla, s'obre cada cop més cap al misteri de Crist, el Rei de l'Univers. En Crist es realitza finalment la Salvació en la seva plenitud, el designi benèvol de Déu. Ell mateix es fa un de nosaltres.

He fet una pausa per a fer memòria sobre l'obrar de Déu en la història de

l'home, per mostrar les etapes d'aquest gran dissenyi d'amor testimoni en l'Antic i el Nou Testament: un únic dissenyi de Salvació per a tota la humanitat, progressivament revelat i realitzat per la potència de Déu, on Déu sempre reacciona a les respostes de l'home i troba nous inicis d'aliança quan l'home es perd. Això és fonamental en el camí de fe.

Estem en el temps litúrgic de l'Advent que ens prepara per al Sant Nadal. Com tots sabem la paraula *advent* significa 'vinguda', 'presència', i antigament indicava l'arribada del rei o de l'emperador a una província determinada. Per a nosaltres els cristians, significa una realitat meravellosa i desconcertant. Déu mateix ha travessat el seu cel i s'ha inclinat cap a l'home; ha forjat una aliança amb ell, entrant en la història d'un poble.

Ell és el rei que ha baixat a aquesta
pobra província que és la terra, i ens
ha obsequiat amb la seva visita
assumint la nostra carn, fent-se home
com nosaltres. L'Advent ens invita a
recórrer el camí d'aquesta presència
i ens recorda una vegada i una altra
que Déu no se n'ha anat del món, que
no està absent, que no ens abandona;
al contrari, surt al nostre encontre de
maneres diferents que hem
d'aprendre a discernir.

I també nosaltres, amb la nostra fe, la
nostra esperança i la nostra caritat,
estem cridats, dia rere dia, a distingir
i testimoniar aquesta presència en el
món sovint superficial i distret, a fer
que resplendeixi en la nostra vida la
llum que ha il·luminat la gruta de
Betlem. Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
lany-de-la-fe-les-etapes-de-la-revelacio/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-lany-de-la-fe-les-etapes-de-la-revelacio/)
(08/08/2025)